

EEN BRIEF UIT JERUZALEM

door Shlomo Hizak

Jeruzalem, 22 mei 2017

Geliefde vrienden,

Shalom en zegen worden u toegewenst vanuit Jeruzalem!

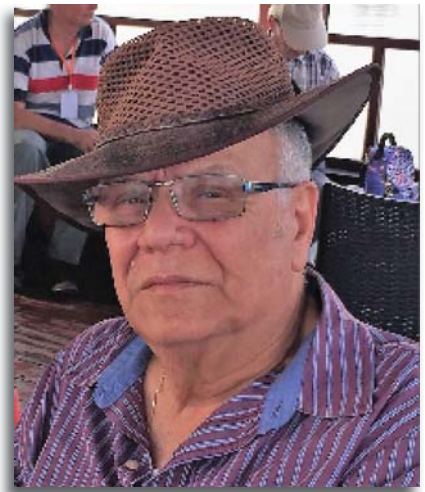
Om Sions wil zal ik niet zwijgen en om Jeruzalems wil zal ik niet rusten, totdat zijn heil opgaat als een lichtglans en zijn verlossing als een brandende fakkel. (Jesaja 62:1)

Hartelijk dank voor al uw gebeden voor Israël en Jeruzalem - de eeuwige stad van God. Ik vertrouw erop dat we de moeilijkheden zullen overwinnen met al uw gebeden en steun voor Jeruzalem.

Dit is een bijzondere tijd in de geschiedenis; ons land en in het bijzonder de stad Jeruzalem zijn onderwerp van strijd. De Arabieren claimen Jeruzalem als hun hoofdstad van de Palestijnse staat; dat is hun wens, hoop en droom, maar ons volk heeft de hoop en droom niet opgegeven, dat Jeruzalem onze hoofdstad is. Dit is al 2000 jaar onze hoop en droom.

Met alle voorbereidingen voor het bezoek van dhr. Donald Trump aan het land Israël, zijn de verantwoordelijken onderdeel van het gezelschap van de president. Ze zijn voor dit doel regelrecht uit de USA gekomen. Ze hebben onze Israëlische vertegenwoordigers verteld dat de Tempelberg en de Klaagmuur (Westelijke muur) geen onderdeel van Israël vormen. Dit wordt gezegd, en dat was moeilijk voor Israël, maar we vertrouwen met al onze gebeden de eeuwige belofte van de Almachtige, dat Jeruzalem de hoofdstad is van ons land.

We hopen en bidden dat de ambassade van de USA naar Jeruzalem verplaatst zal worden; dit

zou andere landen aanmoedigen om hun ambassade ook naar Jeruzalem te verplaatsen. We weten dat Zijn wil gedaan zal worden in dit uur.

Ik ben alle vrienden in en buiten Israël dankbaar, die voor mijn gezondheid hebben gebeden. Dank Hem, dat Hij het mogelijk maakte dat de operatie is geslaagd en ik voel me elke dag beter en sterker. Het zal wel even duren voor ik volledig hersteld ben en ik waardeer al uw gebeden. Ik doe zo veel mogelijk werk vanuit huis. Zelfs al ben ik zwak, ik ben dankbaar en geef de open deuren niet op, en de kansen om de kennis van Zijn liefde en Zijn woord te delen.

Ons Centrum dat ik heb gebouwd staat in het hart van Jeruzalem. Het is een open huis voor alle mensen in het land en uit andere landen, waar we de kennis van de Schrift delen. We volgen elke kans en open deur om de gemeenschap in Israël te helpen. Ik ben dankbaar voor allen die achter het werk van het Centrum staan.

Ik wens u Zijn zegen toe,

Shlomo

AMI - Jerusalem Center for Biblical Studies and Research

st. Centrum voor Bijbelstudie en Onderzoek

Postbus 386

www.bijbelcentrum.org

NL16 INGB 000 3199277

3860 AJ Nijkerk

033-2459528

info@bijbelcentrum.org

EEN BRIEF UIT JERUZALEM

door Naomi, dochter van Shlomo Hizak

Geliefde vrienden van Israël,

Op uw muren, o Jeruzalem, heb Ik wachters aangesteld, die de ganse dag en de ganse nacht nimmer zullen zwijgen. Gij, die de Here indachtig maakt, gunt u geen rust. (Jesaja 62:6)

De wachters op de muren van Jeruzalem – ik vraag u om samen met het Joodse volk te bidden. Jeruzalem is wel samengevoegd – laat deze stad niet verdeeld worden. We houden deze stad niet bezet, we hebben hem na 2000 jaar bevrijd en dat is een messiaans teken. Geen macht ter aarde kan ons scheiden van Jeruzalem, van Sion – ons geliefde land.

Shlomo

Dank aan de wereldwijde vriendenkring van mijn Abba!

Ik wil alle wereldwijde vrienden van mijn Abba, Shlomo Chai Hizak, bedanken voor hun steun, hun gebeden, bemoediging en brieven. Het is een moeilijk jaar geweest, vol met hindernissen en beslissingen. Enkele weken geleden, vóór Pesach, onderging mijn vader, Shlomo Chai, een operatie. Ik was blij dat ik bij hem was tijdens zijn lijden en strijd voor en na de operatie.

Vóór de operatie

Vóór de operatie verzekerde hij zich ervan dat alles goed geregeld was. Hij zorgde er zelf voor dat 40 arme gezinnen met Pesach voedsel op tafel hadden. Hij regelde dit alles met trots, en hij vroeg aan zijn trouwe medewerkers of er nog meer noden gelenigd moesten worden. Hij zorgde voor de gasten die voor de Tour kwamen en hij instrueerde mijn broer Amit om de sabbatsbijeenkomst tijdens zijn afwezigheid te vieren met de gezinnen en vrienden van het Centrum, die vanuit de hele wereld waren gekomen.

Ik reed heel Jeruzalem met hem door en hij voltooide al zijn werkzaamheden. Ik was bezorgd dat hij zoveel verantwoordelijkheid op zijn schouders had genomen, maar ik was natuurlijk ook trots. Wat een prachtig voorbeeld van toewijding, gedrevenheid en verantwoordelijkheid; ik kon alleen maar bewondering voor hem hebben.

De GSM bleef maar rinkelen

De nacht vóór de operatie bleef ik bij hem in het ziekenhuis. Mijn vaders GSM bleef maar rinkelen vanwege oproepen, SMS, Whatsapp en e-mails uit alle hoeken van de wereld die hem bemoedigden en voor hem baden. Vrienden en familie bleven op bezoek tot 2 uur 's nachts. De verpleegsters bleven maar vragen: "wie is deze man?"

Toen het stil werd, hoorde ik hem tot G-d smeken: "Ik heb nog werk te doen, het is nog niet klaar" terwijl tranen over zijn wangen rolden.

Het was niet makkelijk! Ik zat naast hem terwijl ik zachtjes zijn arm streelde en elk woord opzooog dat uit zijn mond kwam. Toen ik hem zo zag in zijn toestand, waardeerde ik het leven nog meer en ik realiseerde me het belang van zijn visie en zijn trouw aan de Schriften.

Zijn ochtendgebed

Voor dag en dauw stond hij op en begon zijn ochtendgebed, en hij bad voor alle artsen, professoren, rabbijnen en vertegenwoordigers en vrienden uit de hele wereld die hem beterschap wensten. Ik was overweldigd door alle liefde en steun.

Het moment kwam, hij werd naar de operatiekamer gereden en ik liep mee en luisterde naar zijn aanhoudend dialoog met G-d over alles wat nog gedaan moest worden. Hij vroeg me niet te vergeten het Psalmboek van begin tot eind te lezen – en ik hield me aan deze verantwoordelijkheid. Ik wil alle liefdevolle vrienden van mijn Abba bedanken, die persoonlijk bij mij zaten in de wachtkamer, met gebed en woorden van troost.

Twee operaties

Hij onderging twee operaties, de eerste was kort en de tweede was moeilijk en duurde langer dan verwacht was (de operatie duurde meer dan 8 uur). Zijn arts zei duidelijk dat deze operatie een wonder was. Normaal gesproken blijft de beademing tot wel twee uur duren, maar op het moment dat de operatie klaar was, begon mijn Abba zelfstandig te ademen, een bewijs van het machtige werk van onze genadevolle hemelse Vader door gebed.

Na de operatie

Het was niet makkelijk om mijn Abba in de uitslaapkamer te zien. Alle onderdelen van zijn lichaam waren op een of andere manier verbonden aan apparaten of slangetjes. Ik noemde het plagend “de waterleiding en de riolering” – maar het zag er eng uit.

Ik bad en begon mijn eigen conversatie met de Almachtige, terwijl ik Abba geen moment alleen liet, hem troostte en verzorgde tot de dag dat ik terugvloog naar huis. Tijdens mijn hele verblijf heb ik naar hem geluisterd, gekeken, hem verzorgd en getroost; dat was mijn plicht als zijn dochter en ik dank G-d dat ik deze kans heb gekregen.

Geen makkelijk herstel

Het herstel gaat niet gemakkelijk; hij kwam thuis op de avond voor Pesach, nog steeds verbonden aan zijn voedingsbuis, en nog even vastbesloten als altijd. De dagen schommelen – over het algemeen zijn we blij met het resultaat en hij herwint zijn krachten dag na dag. We geloven dat G-d hem nog een aantal jaren erbij heeft gegeven.

Op dit moment kan mijn Abba niet van land tot land reizen voor spreekbeurten, maar het is belangrijk dat de visie van zijn hart en het werk van het AMI-Centrum op volle kracht doorgaan.

Dank u voor de eenheid in gebed, de trouw en al uw hulp en steun om Israël ten zegen te zijn.

Study Tour 2018

De eerstvolgende Study Tour zal van 18-28 februari 2018 zijn en het AMi-Centrum zal u graag in Jeruzalem verwelkomen!

Met zegenwens,

Naomi Hizak Mizan

HET BEZOEK VAN PRESIDENT TRUMP

door professor Meron Medzini van de Hebrew University of Jerusalem

President Trump is binnen 27 uur gekomen en gegaan. Ik ben getuige geweest van belangrijke gebeurtenissen in Israël, maar ik heb zelden een wervelwind als dit bezoek meegemaakt. Ik heb de presidenten Nixon, Carter, George W. Bush en Obama in Jeruzalem gezien, maar geen enkel presidentieel bezoek trok zoveel aandacht, hoop en ambitie.

Bijna twee weken na het bezoek horen we meer over de belangrijkste gesprekken met Netanyahu en Abbas. Elke ontmoeting duurde nog geen uur, wat erop wijst dat het bezoek niet bedoeld was om een nieuwe koers uit te zetten, of een nieuw beleid voor het oude Israëlisch-Palestijnse conflict voor te stellen. Trump kwam, zei de juiste dingen, bezocht de symbolische plaatsen, besteedde aandacht aan de Joden, de Moslims en de Christenen, bevestigde zijn belofte om achter Israël te staan, maar hij beloofde ook de Palestijnse eis om waardigheid en zelfbeschikking te steunen.

Het korte bezoek aan Israël werd voorafgegaan door twee dagen in Saoedi-Arabië, waar de president een serie belangrijke uitspraken deed en overeenkomsten tekende. Hij verklaarde dat de VS terug waren in het Midden-Oosten, na een afwezigheid van acht jaar. Hij bood aan om de nieuwe alliantie van soennitisch-Arabische landen tegen Iran te leiden. Hij stelde voor om te overwegen de banden met Israël aan te halen en te helpen bij de onderhandelingen tussen Israël en de Palestijnen.

Hij tekende enorme wapenleveranties met de Saoedi's voor meer dan 100 miljard dollar. Eén van de redenen hiervoor was – behalve het versterken van het Saoedische leger tegen Iran, ook het creëren van banen in de Amerikaanse wapenindustrie. Terwijl hij verklaarde dat Amerika de Israëlische militaire en technologische vooruitgang altijd zal verzekeren, sprak hij niet over de wijdverbreide vrees in Israël, wat kan er gebeuren als het Saoedische koninkrijk valt en de wapens in verkeerde handen vallen.

De Arabische Lente die in 2011 is begonnen, is hiervan een sprekend voorbeeld. Kijk maar wat er in Libië, Syrië, Irak en Yemen is gebeurd, deze staten zijn uiteengevallen. Maar de president ver-

zekerde dat zijn boodschap over de noodzaak om de Islamistische terreur te bestrijden (een term die tijdens de regering Obama gemeden werd) luid en duidelijk was.

Veel Israëli's waren verrukt dat de president de twee-staten oplossing niet noemde als de enige mogelijkheid die op dit moment beschikbaar is. Hij was de eerste zittende Amerikaanse president die er niet voor terugdeinsde om in Jeruzalem de Westelijke Muur (Klaagmuur) te bezoeken (weliswaar zonder officiële Israëlische begeleiding). Hij bracht niet het oude cliché naar voren, dat de nederzettingen op de West Bank (Judea en Samaria) een grote hindernis voor vrede zijn en vermeedde term "Israëlische bezetting" bij de beschrijving van de huidige situatie op de West Bank. Hij sprak niet over het bestaan van een afzonderlijke Palestijnse staat in Gaza en hoe die een onderdeel zou kunnen zijn van een vredesovereenkomst.

Hij noemde terecht de dreiging uit Iran. Hij durfde te zeggen dat hij Abbas vertrouwde en hij had de indruk dat de oude Palestijnse leider in staat zou zijn een vredesovereenkomst te bereiken. Hij had het ook bij het rechte eind over de noodzaak om terreur te bestrijden en een einde te maken aan het ophitsen van jonge kinderen in Palestijnse schoolboeken om Israël te haten.

UNESCO en de Veiligheidsraad hebben de laatste tijd resoluties aangenomen die in principe de Joodse band en de lange geschiedenis met Jeruzalem loochenen. Trump zei hierover: "De banden van het Joodse volk met het Heilige Land zijn oud en eeuwig. Ze dateren van duizenden jaren terug, inclusief de regering van Koning David, wiens ster nu trots op de Israëlische vlag prijkt."

Maar hij heeft ook veel Israëli's en vrienden van Israël in het buitenland teleurgesteld toen hij verzweeg dat Amerika Israëls soevereiniteit over heel Jeruzalem erkent en zei dat de Amerikaanse ambassade voorlopig niet naar Jeruzalem verhuist, dat Amerika de Israëlische soevereiniteit over de Golanhoogte niet erkent en dat Israël pijnlijke concessies aan de Palestijnen moet doen. Staatssecretaris Tillerson vertelde de pers dat Trump beide zijden onder druk zet om de noodzakelijke concessies te doen, die nodig zijn voor een over-

eenkomst. Hij herhaalde ook publiekelijk dat hij gelooft dat de Palestijnen bereid zijn een vredesakkoord te sluiten.

En wat moet er nu gebeuren? In de afgelopen dagen zijn Amerikaanse vertegenwoordigers hier geweest om een tijdschema op te stellen en een meer gedetailleerd plan om het vredesproces te ontwikkelen. Het is de bedoeling dat er een ontmoeting op hoog niveau in Washington komt, misschien met de leiders van Egypte, Jordanië en zelfs Saoedi-Arabië en enige Golfstaten om de geloofwaardigheid te verhogen. Er komen berichten dat het Witte Huis overweegt om dit binnen een jaar af te ronden.

Misschien wordt dit ingegeven door de groeiende problemen van Trump in eigen land. In november 2018 gaan de Amerikanen weer stemmen in de tussentijdse verkiezing om te bepalen of het Huis van Afgevaardigden onder leiding van de Republikeinen blijft, of onder de Democraten komt. De Israëli's zien de landelijke problemen van de regering met groeiende zorg aan en vragen zich af of

de regering Trump wel voldoende tijd en energie zal hebben om een probleem van vele tientallen jaren af te handelen.

Israëli's en Amerikanen denken verschillend over de centrale rol van het Israëliisch-Palestijnse conflict. De Amerikanen noemen dit conflict de bron van al het kwaad in het Midden-Oosten en de beëindiging van dit conflict zal de hele situatie in de regio veranderen. De meeste Israëli's, inclusief de schrijver dezes, delen deze mening niet.

De problemen in de regio – vooral het ontbreken van mensenrechten, burgerrechten, vrouwenrechten en godsdienstvrijheid (de Christenen in de regio worden vervolgd) en de aanwezigheid van dictators en de afhankelijkheid van één product: olie, hebben niets te maken met het bestaan van de staat Israël. Verrassend genoeg kan juist Israël helpen deze ingewortelde problemen in het Midden-Oosten te verbeteren.

Israël heeft veel te bieden op al deze gebieden, wat president Trump ook in Jeruzalem benadrukte.

SJAVOEOT

door rabbijn Mordechai Weiss

Meer dan 3300 jaar geleden gaf G-d op de Sinai de Thora aan de Israëlieten. Elk jaar op het feest van Sjavoet hernieuwen we het aannemen van G-ds gift en G-d geeft opnieuw de Thora.

Het woord Thora wordt vaak eenvoudig vertaald met “Bijbel”. In de Joodse traditie is de Thora veel meer. Er wordt gezegd dat G-d vóór de schepping van het universum in de Thora keek. De Thora, G-ds Wijsheid, is de blauwdruk voor de schepping. Uit de Thora krijgen we noodzakelijke instructies over hoe we door het leven in deze wereld moeten navigeren. Door de Thora te bestuderen worden we één met de wijsheid van G-d en G-d zelf. Door de Thora te vervullen, geven we de schepping een doel.

Het woord Sjavoet betekent “weken”. Het markeert het einde van de zeven weken tussen Pesach als feest van de verlossing en Sjavoet. Christenen kennen het als Pinksteren.

De Thora werd gegeven als een ver reikende geestelijke gebeurtenis – het bepaalde de essentie van de Joodse ziel voor alle tijden. Onze wijzen hebben het vergeleken met een huwelijk tussen G-d en het Joodse volk. Sjavoet betekent ook “eden”, want op deze dag zwoer G-d eeuwige toewijding aan ons en wij beloofden altijddurende trouw aan Hem.

In deze tijd bracht men bikkoerim naar de Tempel, hun eerstelingen, de beste vruchten, om G-d te danken voor Israëls overvloed.

In Israël is Sjavoet een feestdag.

- Vrouwen en meisjes steken feestkandelaars aan om het feest in te leiden. Daardoor scheppen zij niet alleen het fysieke licht, maar er daalt ook een geestelijk licht neer op deze wereld. Het is ook een manier waarop het Joodse volk in de wereld zijn eenheid uitdrukt. Er was volledige eenheid in de tijd dat ze de Thora ontvingen.

- Het is gebruikelijk de hele nacht van Sjavoet op te blijven om Thora te leren. Op die manier drukken we ons enthousiasme uit omdat we op dat moment fysiek en geestelijk verenigd zijn. We vieren niet gewoon een historische gebeurtenis. We herbelevan diezelfde gebeurtenis steeds opnieuw.
- Alle mannen, vrouwen en kinderen behoren met Sjavoet naar de synagoge te gaan om het voorlezen van de Tien Geboden te horen, net zoals iedere Joodse man, vrouw en kind indertijd de geboden van G-d hoorde. Alweer een verkeerde vertaling: de Tien Geboden zijn “verklaringen” van G-d, die miljoenen Israëlieten die zeven weken daarvoor bevrijd waren uit Egyptische slavernij, van G-d zelf op de Sinaï hoorden. Op dat moment verloor G-d de Israëlieten uit de Egyptische slavernij.
- Net als op andere feesten, worden er speciale maaltijden gegeten en er mag geen werk verricht worden. Het is gebruikelijk om op Sjavoet melkproducten te eten.
- Sommige gemeenschappen hebben openbare lezingen van het boek Ruth, omdat koning David (die op deze dag stierf) van de Moabitische Ruth afstamde. Ruth was een bekeerling. Op deze dag, als het Joodse volk formeel de Thora van G-d ontvangt, worden de kinderen Israëls eigenlijk een natie van bekeerlingen. De Thora met al zijn 613 ge- en verboden, werd onvoorwaardelijk aangenomen.

Chag Sameach! Een vreugdevol en betekenisvol feest.

Rabbijn Mordechai Weiss

EEN BRIEF UIT JERUZALEM

door Shlomo Hizak

Juli 2017

Geliefde vrienden,

Shalom en zegen worden u toegewenst uit Jeruzalem!

Daarom zal mijn volk te dien dage mijn naam kennen, dat Ik het ben, die spreek: Zie, hier ben Ik. (Jesaja 62:1)

Bijna 149 jaar geleden begon mijn familie aan de lange reis naar Sion, Jeruzalem. In Moskou ontmoetten ze Tsaar Alexander III, met de bedoeling om onder zijn bescherming het Beloofde Land te betreden. Mijn overgrootvader Aaron Kandinnoff-Cohen stond aan het hoofd van de Joodse gemeenschap en hij was minister van financiën in Bucharra, het huidige Oezbekistan. Ze moesten kiezen tussen de dood of bekering tot de Islam. Van 1860-1866 werden ze gevangengehouden in het koninklijk paleis.

Mijn grootvader Jozef ontdekte op zijn dertiende pas dat hij Joods was, dit was de tijd voor zijn Bar Mitzvah. Zijn vader onderwees hem toen in het jodendom en de studie van het Woord. Tot die tijd had hij samen met de zoon van de Emir moslimonderwijs gekregen. Naderhand studeerde

hij in Moskou, waar hij contact had met de latere tsaar. Na de ontmoeting met de Tsaar trok mijn familie naar Istanbul (Turkije). Daar kregen ze van Sultan Abdul Hamid II toestemming om zich in Jeruzalem te vestigen onder Turkse bescherming. Hun doel was naar Jeruzalem te gaan als pioniers van het geloof.

Ze arriveerden in 1888 en hielpen de stad buiten de muren van de Oude Stad op te bouwen. Ze waren bekend en invloedrijk. Ze hielpen ook om in Jaffa de Joodse gemeenschap op te bouwen. Tijdens de eerste wereldoorlog haalde mijn grootvader de Turkse gouverneur Jamal Pasha over om veel Joden te bevrijden van gevangenschap, marteling en ophanging. Veel leiders uit andere landen verbleven in zijn huis, in het bijzonder generaal Sir Edmond Allenby, die het Heilige Land heeft bevrijd van de Turken. Hij sprak net als mijn grootvader Perzisch en hij was een vriend van onze familie. Mijn grootvader was bescheiden, hij zocht geen publiciteit, maar probeerde alleen anderen te helpen en te beschermen terwijl hij zijn kapitaal besteedde om het Land op te bouwen.

De geschiedenis van het Zionisme, de terugkeer naar Zion, leeft in het hart van elke Jood. Tijdens

de vele honderden jaren in ballingschap baden we om de terugkeer naar Zion en bij elk feest en elke gelegenheid wensten we elkaar: “Volgend jaar in Jeruzalem.” Deze droom is werkelijkheid geworden, niet alleen voor mijn familie, maar voor miljoenen Joden die zijn teruggekeerd.

Ik ben dankbaar dat dit in onze tijd is gebeurd, dit is het gebed en de hoop voor onze bestemming.

“In Bazel stichtte ik de Joodse Staat...” sprak Theodor Herzl op het eerste zionistencongres op 31 augustus 1897 in Bazel. Wat zijn we dankbaar dat de droom werkelijkheid is geworden.

Ik herinner me alles nog... de dag dat de staat Israël werd uitgeroepen – we zongen en dansten in de straten van Jeruzalem... de Onafhankelijkheidsoorlog, het bloedvergieten, de ellende, geen water, geen eten... Het waren moeilijke tijden, maar we hadden geloof dat het uur gekomen was, de massa-immigratie van onze Joden vanuit de hele wereld. Zij die de Holocaust overleefd hadden in de vernietigingskampen en allen die uit de Arabische wereld verdreven werden. Toen zij in het Land aankwamen, kusten zij de grond – ze waren thuis! Maar er waren geen huizen en geen wegen. Ze werden in doorgangskampen geplaatst. Dat was moeilijk. Ik herinner me deze moeilijke jaren nog, maar we hadden geloof in ons thuisland, om al zingend de aarde te bewerken – we waren thuis in het Beloofde Land.

Toen zeide men onder de heidenen: De Here heeft grote dingen bij hen gedaan! De Here heeft grote dingen bij ons gedaan, wij waren verheugd.
(Psalm 126:2b-3)

We waren verwonderd toen het gebeurde. De hele wereld is verwonderd – het is het wonder van Israël. De aarde, de heuvels en de bergen juichten dat de kinderen thuisgekomen waren. Ik ben Hem dankbaar dat ik dit deel van de geschiedenis zelf heb mogen meemaken in Zijn Land. Ik geniet ervan om Zijn zegeningen te zien, het Land dat is opgebouwd zoals de profeet heeft gezegd:

“De woestijn zal bloeien als een roos.”

Wij zijn teruggekeerd naar ons Land. We hebben een lange weg afgelegd in onze geschiedenis, vol vervolging en pogroms. Joden hebben het leven verloren en onze synagogen zijn afgebrand. Onze

hoop is op Hem, in Zion, in Jeruzalem. We zijn dankbaar voor de steun van de velen die uitverkozen zijn uit de volken.

De nieuwe staat Israël werd 69 jaar geleden geboren, maar politiek gezien voeren we nog steeds strijd. Er wordt gezegd dat Jeruzalem, de Tempelberg en de Klaagmuur niet bij de geschiedenis van het Joodse volk horen. Onze strijd gaat om onze toekomstige bestemming.

Ik schrijf u deze brief met alle dank aan God; aan mijn vrienden die al deze jaren Israël met hun steun en gebed hebben bijgestaan en die mij helpen bij de visie en de roeping van mijn hart om een zegen voor mijn volk en alle volken te zijn.

Dank u dat u het mogelijk hebt gemaakt dat we vier miljoen Bijbels in veertig talen hebben kunnen drukken en verspreiden – vanuit Zion naar het Volk van het Land en veel andere landen. We hebben studiebeurzen verstrekt aan christelijke leiders uit de voormalige communistische landen, zodat ze Israël konden bezoeken en daar het Woord konden bestuderen. Dit ging in volledige samenwerking met Ds. Dr. Gregorii Komendant, het hoofd van alle Evangelische Christenen in de Sovjetunie. Hij is een persoonlijke vriend van mij

geworden. Ze kwamen uit Roemenië, Hongarije, Armenië, Oezbekistan, we hebben hen geholpen die uit India en Afrika kwamen, in totaal 76 landen.

Ons Centrum heeft geholpen met het bouwen van het Child Care Center bij Tel Aviv, waar ik 18 jaar lang voorzitter ben geweest. We begonnen dit werk in een stal – ongelooflijk! De burgemeester van de stad Rishon LeTzion gaf ons een stuk land om een Centrum te bouwen. We hadden geen geld, maar wel geloof – we geloofde dat alle dingen mogelijk zijn bij Hem.

De laatste editie van 10.000 Bijbels die ons Centrum heeft laten drukken, was voor Eritrese vluchtelingen in Israël.

Als ik 's morgens opsta, zeg ik in mijn gebed: “Zo lang ik adem in mij heb, wil ik alles voor u doen. Ik dank u Heer, mijn G'd en de G'd van mijn vaders, de Rots van ons Heil.”

Het werk van het AMI-Centrum is in 1962 begonnen aan een lange geschiedenis en zegenrijke ervaringen.

Op 25 maart moest ik voor een operatie naar het ziekenhuis. Ik moest allerlei papieren tekenen, dat ik akkoord ging met een risicovolle operatie en ik had vrede in mijn hart. Uit verschillende gemeenschappen kwamen mensen met mij bidden. Rab-

bijnen in Israël hebben gezegd: “Shlomo, je werk is nog niet klaar, de mensen hebben je nodig.” Dat was een grote troost. Maar ik zal nooit vergeten dat ik in de operatiekamer stond en moest gaan liggen en de artsen zag, het hele team bestaande uit Joden en Arabieren. Ik glimlachte en zei: “Jullie moeten het beste team zijn, maar jullie zijn boodschappers.” Dat is alles wat ik me herinner van een lange operatie, die vele uren duurde. Toen ik wakker werd, was het moeilijk, maar ik had vreugde omdat Hij ons nooit verlaat.

Er waren glimlachende officiële vertegenwoordigers van het stadhuis in Jeruzalem die me bezochten, maar de grootste zegen was dat ik mijn familie, broeders en zusters ontmoette, die vol liefde kwamen en voor mij baden.

Ik ben blij dat ik weer naar mijn werk kan komen om de visie van mijn hart te vervullen. In ben 76 jaar oud, ik heb veel gewicht verloren, maar ik heb mijn geloof in Hem niet verloren. Dank u voor al uw gebeden, liefde en steun.

U bent van harte uitgenodigd voor onze volgende tour van 18-28 februari 2018. Ik zou u allen graag weer zien. Laten Israël in Zijn Land ten zegen zijn.

De uwe om Zions wil,

Shlomo